„STARTUL LANSAT" AL SEMIFONDIȘTILOR...

● NATALIA ANDREI ȘI GHEORGHE GHIPU, ÎNTRE CEI MAI BUNI PERFORMERI EUROPENI AI SEZONULUI DE SALĂ LA 1 500 M.

Deși se obișnuia ca în perioada de iarnă semifondiștii și fondiștii să fie prezenți, eventual, în pauzele ziarului numai în reportajele de pregătiri — absența unei săli circulare restringînd sezonul competițional intern pe teren acoperit la întreceri rezervate sprinterilor săritorilor și aruncătorilor de greutate — alergătorii pe distanțe medii și lungi au schimbat în ultimele două — trei sezoane hivernale acest stereotip, odată cu participarea sistematică în concursurile în **indoor** din străinătate. Mai mult, ne amintim cu plăcere că în martie trecut, la campionatele europene de la Katowice, Natalia Andrei a cucerit titlul european la 1 500 m — la a doua sa participare! — cursă în sală — iar Gheorghe Ghipu, debutant în competițiile de sală, s-a înscris la București cu medalia de bronz la aceeași probă.

Experiența bună a anului precolimpic a fost păstrată și, iată, Natalia, Ghipu și ceilalți din elita cronometrului ne invită la acest comentariu după primele starturi în actualul sezon. Fără o pregătire deosebită pentru sală, semifondiștii nostri au obținut o serie de rezultate excelente. La Sofia, Gheorghe Ingrămadă a atins-o la 1:51,9 la 800 m (record), iar Aurel Niculescu 8:04,0 la 3 000 m. La Budapesta Paul Copu cîștigă ușurel două curse în 3 000 m în 8:01,4 și 8:02,0. Satisfacțiile cele mai mari ni le-au produs însă și de această dată Natalia Andrei și Gheorghe Ghipu. Inaintea „europenelor" de la Katowice, Natalia reușea la Sofia 4:22,9 mai ca a 3-a oară fără să forțeze, la Budapesta, 4:17,4, întrecînd-o categoric pe Vasilina Amzina (Bulgaria) — 4:23,0 — cea care la cîteva zile după concursul de la Budapesta, avea să o învingă la Sofia, pe 800 m, pe Liliana Tomova, campioana europeană a distanței. De remarcat că recordmana noastră a realizat diferența de peste 5 secunde pe ultimii 400 m ai cursei! Este clar că pregătirea de iarnă i-a asigurat Nataliei Andrei un potențial superior și, chiar dacă Sirotzer sau Stereva au reușit rezultate mai bune, apropiate de cele în aer liber, trebuie avută în vedere concurența puternică inițiată în Sofia. Fără îndoială, aceste posibilități ale Nataliei Andrei vor ieși în evidență la München.

Asemănător este cazul lui Ghipu. Inainte de Katowice, Ghipu reușea 8:09,2 la 3 000 m. Situația sa este poate unică. Ghipu cîștiga o medalie la „europene" la prima cursă de sală pe distanța de 1 500 m ! Acum după un 3:47,0 de „acomodare", Gheorghe a obținut la un interval de patru zile un 3:43,3 promițător, la numai o zecime de secundă de cea mai bună performanță europeană a anului. O zi după acest 3:43,3, Ghipu aleargă 1:51,8 la 800 m, întrecînd recordul lui Ungureanu. Repetăm, ca și în cazul Nataliei Andrei, aceste rezultate sînt rodul sutelor de kilometri alergați zi de zi, săptămînă de săptămînă, al unei eforturi a valorii și nu al dorinței de a obține în această perioadă plafonul maxim. Ar trebui să judecăm altfel și obiectivele pe care cei doi și le-au fixat pentru sezonul olimpic — 4:01,0, respectiv 3:33 — ce păreau, poate, exagerate... În plus, la Ghipu ne bucură și perseverența de mențalitate — pe care o semnalam în toamnă, după acel 3:33,4 — campionul nostru putînd fi considerat acum un **alergător ofensiv.**

.....Seria" bună a semifondiștilor noștri continuă. Rezultatele frumoase de început de an pășmesc către un sezon **indoor** și demonstrează că ambițiile alergătorilor, orieît de mari, par fundamentate.

Vladimir MORARU

Buletinul CAREZII

Prin amabilitatea Institutului meteorologic (Serviciul prevederi de scurtă durată) am aflat, pentru iubitorii schiului și ai sporturilor de iarnă, grosimea stratului de zăpadă în principalele zone montane ale țării :

Predeal	52 cm	Bâlea-lac	70 cm
Sinaia	Semenic		153 cm
(Cota 1500)	77 cm	Cuntu	153 cm
Vf. Omul	60 cm	Parîng	137 cm
Păltiniș		Lăcăuți	41 cm
(Sibiu)	44 cm	Ceahlău	88 cm
Vlădeasa	23 cm	Rarău	87 cm

În noua ediție a Diviziei A de scrimă
CE SE ÎNTREVEDE DINCOLO DE UN STATU QUO...

Mult așteptatele „seisme", care să zdruncine stratificarea de ani și ani, nu s-au produs nici la debutul ediției 1976 a Diviziei A de scrimă. Ca și la cea precedentă, ca și la competițiile similare de acum 2—3 ani (cine mai știe exact cînd a fost altfel ?), formațiile clubului Steaua s-au instalat de la început în fruntea clasamentelor celor patru arme, anunțîndu-se fără nici un echivoc ca principale candidate la titlurile de campioane ale țării. **Statu quo.**

Dar chiar nimic nu se întîmplă în adîncurile performanței scrimei, nici un semn nu răzbate la suprafață pentru a prefigura schimbările de mîine?

Cu un an în urmă, exact în această perioadă, publicam un raid-anchetă prin cîteva centre din țară, intitulat **„Scrima românească și... viitorul II"**, dedicat, bineînțeles, preocupării pentru cei mai tineri aspiranți la performanță, dar și pentru lansarea unor noi centre pe sectiior divizionare. Dacă amintim de echipa Școlii sportive din Satu Mare și de cea a clubului Dinamo, la floretă fete, de floretiștii de la Clubul sportiv Satu Mare de sabreri de la Dinamo și Tractorul Brașov, de spadasinii de la Electroputere Craiova și Clubul sportiv Satu Mare, tabloul apare mai aproape de conturul real. Unii ar putea fi însă nedumeriți de prezența scorurilor înregistrate în unele partide din prima etapă a Diviziei A mai ales la floretă fete. Diferența valorică și, mai ales, de experiență competițională și-a pus amprenta vizibil la această armă, fapt ce nu trebuie să fie descurajator pentru tinerele trăgătoare și pentru antrenorii lor. Chiar ca rezultat al întrecerilor pentru un an în eșalonul secund, nu trebuie să se renunțe la operația de intinerire.

Statu quo — într-adevăr — dacă singura prismă prin care privim actuala ediție a Diviziei naționale este cea a clasamentului. Porțile sînt însă deschise tineretului pentru afirmare.

Paul SLAVESCU
Tiberiu STAMA

FAȚA ANTRENORULUI

De cîte ori aud de duritatea și insensibilitatea boxerului, de cîte ori eu însumi mă îndoiesc de frumusețea acestui joc — și, în fond, cum zice poetul, omul de aceea e om ca să se îndoiască — eu mă gîndesc la acest om care mi-a fost coleg de clasă și a devenit un boxer desăvîrșit, după aceea antrenor emerit, timp în care nu ne-am văzut, nu ne-am mai știut, ceea ce dă rîndurilor mele acel caracter de superior dezinteres pe care fiecare dintre noi îl caută cînd e elogiată valoarea. N-am alt interes la acest om decît acela de a-mi susține, cu el, imaginea mea despre box, sport hulit de unii, dești statisticile stabilesc o cît totul mai scară a pericolelor sportive, dar pe care eu îl apăr fiindcă am pătruns în lumea lui prin acest om, el mi-a făurit imaginea de bază și orice ce aș vedea că se întîmplă în ring, eu nu renunț la el. Boxul e pentru mine ceea ce mi-a arătat la 17 ani acest coleg dintr-a VII-a, la „Matei Basarab", chemîndu-mă să-l văd în prima sa gală, peste drum de Dreptate, la circul „Pallady"... M-am dus cu uimire. Nu puteam să cred — pe baza atîtor prejudecăți cu care se naște ființa noastră sportivă — că acest coleg delicat, sensibil, inteligent, cu care mă însoțeam din cauza Olteniților pînă la școală discutînd cu plăcere ce-i în lună și în stele, se poate arunca pe un ring, „la bătaie", lovind, încasînd pumni și iar lovind, hotărît să-l „pună jos" pe cel din fața sa. Orice mi-as fi închipuit despre Titi Dumitrescu, dar nu că poate „să dea" și să fie boxer. M-am dus la gală și ce am văzut atunci, ce am înțeles atunci din mișcările sale a rămas întotdeauna, pentru mine, box și numai asa pricep și susțin boxul.

Totul în Titi era armonie, dans, agilitate, „cap", plăcere a jocului ; nici un dram de ură ; nici o urîțenie ; eschive, inspirație, joc de-a v-ați-ascunselea, haz, sănătate — îndrăznesc a scrie că nu voia deloc „să-l bată" pe cel din față, ci să-l învingă... „Păcat că n-are pumn" — spuneau dascălii bătrîni din jur, între două urlete de entuziasm. Și-mi lau răspunderea de a scrie că am fost întotdeauna multumit, urmărindu-i pas cu pas cariera, că acest diagnostic era îndreptățit. Titi Dumitrescu n-a adus în box triumful pumnului, al forței brute (deși știu bine ce importanță au...), n-a distrus adversari, n-a avut în palmares knock-out-uri la ucigătoare. El a ajuns pe podiumul olimpic prin „ochiul" său, prin „jocul său de picioare". printr-un stil a cărui forță a fost „capul". Cu el, boxul a fost și este frumos — nu e „bătaie", ci luptă, nu e „tăvăleală", ci bărbătie.

Cele cronica

L-am văzut într-un bun documentar al lui Cornel Todea, Boris Ciobanu și Ioan Chirilă — lîngă Simion Cutov, antrenindu-l, cerîndu-i „să știe tare" în mănușile tare, mai tare, să sară, să danseze, să cînte, „să cînte" din sold ; l-am văzut modelînd un campion al altui stil decît cel al lui, „stil", azi, poate prea romantic, prea pur (încredibilă aceea a treia reprizâ dintre Titi și Frazier !), în prea mult la bătaie", lovind, încasînd pumni și iar lovind, hotărît să-l „pună jos" pe cel din fața sa. Orice mi-as fi închipuit despre Titi Dumitrescu, dar nu că poate „să dea" și să fie boxer. M-am dus la gală și ce am văzut atunci, ce am înțeles atunci din mișcările sale a rămas întotdeauna, pentru mine, box și numai asa pricep și susțin boxul.

Totul în Titi era armonie, dans, agilitate, „cap", plăcere a jocului ; nici un dram de ură ; nici o urîțenie ; eschive, inspirație, joc de-a v-ați-ascunselea, haz, sănătate — îndrăznesc a scrie că nu voia deloc „să-l bată" pe cel din față, ci să-l învingă... „Păcat că n-are pumn" — spuneau dascălii bătrîni din jur, între două urlete de entuziasm. Și-mi iau răspunderea de a scrie că am fost întotdeauna multumit, urmărindu-i pas cu pas cariera, că acest diagnostic era îndreptățit. Titi Dumitrescu n-a adus în box triumful pumnului, al forței brute (deși știu bine ce importanță au...), n-a distrus adversari, n-a avut în palmares knock-out-uri la ucigătoare. El a ajuns pe podiumul olimpic prin „ochiul" său, prin „jocul său de picioare". printr-un stil a cărui forță a fost „capul". Cu el, boxul a fost și este frumos — nu e „bătaie", ci luptă, nu e „tăvăleală", ci bărbătie.

L-am văzut într-un bun documentar al lui Cornel Todea, Boris Ciobanu și Ioan Chirilă — lîngă Simion Cutov, antrenînd